

foreligge til Mægling, ville i Almindelighed være temmelig simple; thi er det meget store, indvirkende Sager, er det Sager, der gribe dybt ind i Parternes Velfærd eller i andre Henseender have stor Betydning, saa medbringe de forud deres Mening, og saa kommer man vist i Reglen ikke meget langt i selve Forligskommissionen. Men hvad de jævne og mindre Sager, der daglig forekomme, angaar, og som jo ere de, der oftest ere Gjenstand for Forlig, da gaar jeg rigtig nok ud fra, at det hele Mellemværende ikke vil være saa indviklet eller kunstigt, at jo Parterne overmaade godt forstaa, hvorledes det Hele hænger sammen, og at overhovedet vedkommende Part godt forstaa, hvad han kan gaa ind paa og hvad ikke. Parten har imidlertid det forud for Sagsføreren, at, om end denne har nogle juridiske Kundskaber og andre saadanne Færdigheder, som han ikke har, saa er det dog hans egen Sag, og den kjenner han i Reglen ganske anderledes tilbunds, end den for Modparten mødende Sagsfører gjør. Jeg mener derfor, at denne Betragtning ikke har nogen stor Betydning, og jeg veed egentlig heller ikke, at jeg nogenstunde har hørt, at der her ved Kjøbenhavns Søs og Handelsrets Forligskommission har været sølt nogen Ulempe deraf. I det Mindste sidder der i det andet Thing en Mand, der har Erfaringen lige for Haanden, og han har ikke udtalt noget Saadant; tværtimod. Men det, som jeg anser for den væsentligste Betænkelse, det eneste af de Argumenter, der ere fremkomne, som der kan tillægges nogen egentlig Vægt, er dette, at man fra flere Sider har sagt, at Retten til at bruge Sagsførere som Fuldmægtige i Forligskommissionen maatte faktisk kan føre til, at personligt Møde for Forligskommissionen bliver sjældnere. Dette anser jeg for den vigtigste Indvending. Jeg erhænder nemlig, at det jo maatte nok kan stille sig saaledes i Tidens Længde, at, naar det bliver almindeligt, at Sagsførere møde ved Forligskommissionen, vil dette have til Følge, at det bliver sjældnere, at der under Sagen fremsættes den Indsigelse, at Parterne ikke have haft looligt Forfald. Dette bemærker jeg netop, fordi jeg af den Grund skulde være tilbøjelig til at gaa ind paa Undringer, hvis saadanne maatte fremkomme, sigtende til at modvirke dette, og gaaende i Retning af at bidrage noget mere til personligt Møde ved Forligskommissionen. Jeg tror nemlig i Modsetning til ærede Talere, som have ytret sig idag, at det personlige Møde ved Forligskommissionen maa man holde paa som Regel, saalænge man overhovedet vil holde paa den tvungne Forligsmægling. Den tvungne Forligsmæglings hele Løkke kræver, at det maa være Reglen, at Parterne møde selv; thi det maa være Lovgivningens Løkke, at, for at Parterne skulle være tilgængelige for de Formaninger og Opfordringer, der maatte blive rettede til dem om at forliges, maa de selv være

tilstede, og at enhver Mægling vil blive mindre effektiv, naar de møde ved Fuldmægtige, som i Reglen fremtræde med mer eller mindre bestemte Forskrifter om, hvor vidt de maa gaa. At Mæglingen da maa blive mindre effektiv og mindre virksom end en Mægling mellem Parterne selv, anser jeg for rimeligt. Dette tror jeg i alt Fald er den almindelige Betragtning udenfor Kjøbenhavn. Her i Kjøbenhavn stiller Sagen sig vistnok anderledes; thi jeg er tilbøjelig til at tro, og jeg er bestyrket yderligere deraf ved de Udtalelser, der her ere faldne, at her har Forligskommissionernes mæglende Virksomhed ikke Meget at sige. Men man maa ved denne Sags hele Behandling gaa ud fra, at det i den Henseende er ganske anderledes udenfor Kjøbenhavn og navnlig paa Landet, at Forligskommissionens mæglende Virksomhed der har en hel Del at betyde. Derfor har det været min Løkke, og er endnu beständig min Løkke, at det ikke gaar an at opgive Reglen om, at Parterne skulle møde personligt for Forligskommissionerne, og jeg er villig til at gaa ind paa Undringer, hvorved der kan virkes til personligt Møde i højere Grad end hidtil, forudsat naturligvis at disse Undringer ikke fra anden Side maatte frembyde Betænklichkeiten. Jeg skal, siden jeg taler herom, gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den gjældende Ret, idet der nemlig fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (E. H. Nielsen) fremkom nogle Ytringer, som i det Mindste tilbids vistnok hvilede paa en Misforstaaelse, idet nemlig det ærede Medlem syntes at mene, at den bestaaende Lovgivning i den Henseende ikke blev overholdt. Det gjør den. Man kan ikke sige, at den bestaaende Lovgivning ikke bliver overholdt; men den bestaaende Lovgivning er ganske vist saaledes indrettet, at den ingenlunde er i Stand til at frentvinge personligt Møde i det Omfang, som det ærede Medlem anser for ønskeligt. Det maa nemlig erindres, at efter den bestaaende Lovgivning er det saaledes, at, naar Parterne tie stille, skal der ikke foretages nogen Undersøgelse om, hvorvidt de med eller uden Grund have ladet møde ved en Mand for Forligskommissionen, og det er ikke foreskrevet i den gjældende Lovgivning, at den Fuldmagt, man giver den, der møder for En i Forligskommissionen, skal indeholde Noget om, hvad der er Grunden til, at man ikke selv møder. Dette er ikke foreskrevet i den gjældende Lovgivning, og det vil efter den gjældende Lovgivnings Opfattelse egentlig heller ikke have nogen videre Interesse at faae Forfaldsgrunden udtrykkelig nævnt i Fuldmagten, fordi det efter den bestaaende Lovgivning dog alligevel ikke tilkommer Forligskommissionen at dømme om den opgivne Forfaldsgrunds Tilstrækkelighed eller at afsiise Fuldmægtigen, fordi den opgivne Forfaldsgrund formentlig ikke er tilstrækkelig. Den nugældende Lovgivning hviler helt igjennem paa den Løkke, at Forligs-